

Till jordens yttersta gräns

Apostlagärningarna kapitel 6-7
Utan versindelning

Centrumkyrkan Farsta

SÖNDAG

Vid denna tid, då lärjungarnas antal ständigt växte, började de grekisktalande judarna klaga över att de infödda judarna åsidosatte deras änkor vid den dagliga utspisningen. De tolv kallade samman alla lärjungarna och sade: "Det är inte riktigt att vi skall försumma Guds ord för att ordna med måltider. Nej, bröder, välj ut sju män bland er som har gott anseende och är fyllda av ande och vishet, så sätter vi dem till sådana uppgifter. Då kan vi själva ägna oss helt åt bön och åt ordets tjänst." Alla de församlade gillade förslaget, och de valde Stefanos, en man fylld av tro och helig ande, Filippos, Prochoros, Nikanor, Timon, Parmenas och Nikolaos, en proselyt från Antiochia, och förde dem fram till apostlarna, som bad en bön och lade sina händer på dem.

MÅNDAG

Guds ord vann spridning, och antalet lärjungar i Jerusalem steg kraftigt. Även en stor mängd präster började omfatta tron. Stefanos var fylld av nåd och kraft och gjorde stora under och tecken bland folket. Då uppträdde några medlemmar i den synagoga som kallades De frigivnas (dit hörde folk från Kyrene, Alexandria, Kilikien och Asien) och började disputeras med Stefanos. Men de kunde inte hävda sig mot visdomen och anden i det han sade. Därför skickade de fram några som skulle säga att de hört honom yttra sig hädiskt om Mose och Gud. De hetsade upp folket och de äldste och de skriftlärdade, och sedan kom de och grep Stefanos och förde honom till rådet. Där fick falska vittnen träda fram och säga: "Den här mannen angriper ständigt och jämt både denna heliga plats och lagen. Vi har hört honom säga att Jesus, han från Nasaret, skall förstöra denna plats och ändra på de seder och bruk som vi har från Mose." Alla som satt i rådet gav noga akt på Stefanos och tyckte då att hans ansikte var som en ängels.

TISDAG

Översteprästen frågade: "Är detta sant?" Stefanos svarade: "Bröder och fäder, lyssna på mig. Härlighetens Gud visade sig för vår fader Abraham, som då bodde i Mesopotamien och ännu inte hade flyttat till Harran, och sade till honom: Lämna ditt land och din släkt och gå till det land som jag skall visa dig. Då lämnade Abraham Kaldeen och bosatte sig i Harran. När hans far var död lät Gud honom flytta vidare till det land där ni nu bor. Han gav honom ingen mark, inte så mycket som en fotsbredd, men han lovade att han skulle få landet som sin egendom, han och hans ättlingar, fast han ännu inte hade några barn. Detta är vad Gud sade: Hans ättlingar skall bo som främlingar i ett land som inte är deras och vara slavar och förtryckas i fyrahundra år. Men det folk vars slavar de blir skall jag döma, sade Gud, och därefter skall de dra ut ur landet och dyrka mig på denna plats. Och han upprättade med Abraham det förbund som har omskärelsen som tecken. Så blev Abraham far till Isak och omskar honom på åttonde dagen, och Isak blev far till Jakob och Jakob till de tolv stamfäderna.

ONSDAG

Stamfäderna greps av avund mot Josef och sålde honom till Egypten. Men Gud var med honom och hjälpte honom ur alla svårigheter. Han gav honom vishet och lät honom komma i gunst hos farao, den egyptiske kungen, och denne satte honom att styra Egypten och sköta hans förvaltning. Emellertid drabbades hela Egypten och Kanaan av hungersnöd och svåra

lidanden, och våra fäder kunde inte skaffa sig mat. Men Jakob fick höra att det fanns brödsäd i Egypten och skickade dit våra fäder, först en gång och sedan en gång till. Andra gången gav sig Josef till känna för sina bröder, och farao fick reda på hans släkt. Josef sände då bud efter sin far Jakob och hela hans familj på sjuttiofem personer, och Jakob drog ner till Egypten. När han och våra fäder hade dött fördes de till Shekem och lades i den grav som Abraham hade köpt av Hamors söner i Shekem mot betalning i silver.

TORSDAG

Tiden närmade sig då Guds löfte till Abraham skulle uppfyllas, och israeliterna blev ett stort och talrikt folk i Egypten. Men då uppsteg en ny kung på Egyptens tron, en som ingenting visste om Josef. Han gick fram med list mot vårt folk, förtryckte våra fäder och tvingade dem att sätta ut de nyfödda, så att de inte skulle överleva. Då föddes Mose, och han var ett sällsynt vackert barn. Under tre månader sköttes han i sin fars hus. Sedan sattes han ut, men faraos dotter tog upp honom och uppfostrade honom som sin egen son. Mose blev grundligt insatt i den egyptiska visdomen och uppträdde med kraft i både ord och handling. När han var fyrtio år föddes den tanken hos honom att han skulle besöka sina bröder, israeliterna. När han då fick se hur en av dem blev misshandlad skyndade han till hans hjälp och gav honom upprättelse genom att slå ihjäl egyptern. Han trodde att hans bröder skulle förstå att Gud ville rädda dem genom honom, men det gjorde de inte. Nästa dag kom han dit just som ett par av dem hade råkat i gräl. Han försökte försona dem och sade: 'Ni är ju bröder, varför gör ni varandra illa?' Men den som hade angripit sin landsman stötte undan Mose och sade: 'Vem har satt dig till ledare och domare över oss? Tänker du döda mig som du dödade egyptern i går?' Vid de orden flydde Mose, och han levde sedan som främling i Midjan, där han blev far till två söner.

FREDAG

När fyrtio år hade gått visade sig en ängel för honom i öknen vid berget Sinai, i en brinnande törnbuske. Mose häpnade över synen, och när han gick fram för att se efter vad det var hördes Herrens röst: Jag är dina fäders Gud, Abrahams, Isaks och Jakobs Gud. Då darrade Mose av skräck och vågade inte se efter. Men Herren sade till honom: Ta av dig dina skor, ty platsen där du står är helig mark. Jag har sett hur mitt folk förtrycks i Egypten, jag har hört deras suckar, och jag har stigit ner för att befria dem. Kom, jag skall sända dig till Egypten. Denne Mose som de hade avvisat med orden: Vem har satt dig till ledare och domare? honom sände Gud att vara både ledare och befriare när han lät ängeln visa sig för honom i törnbusken. Det var Mose som ledde deras uttåg och som gjorde under och tecken i Egypten och i Röda havet och i öknen under fyrtio år. Det var Mose som sade till israeliterna: En profet lik mig skall Gud låta stå upp ur era bröders led. Det var han som i folkförsamlingen i öknen förmedlade till våra fäder det som ängeln talade till honom på Sinai. Han tog emot levande ord för att ge dem vidare till oss. Men våra fäder ville inte lyda honom utan stötte honom ifrån sig. De önskade sig tillbaka till Egypten och sade till Aron: Gör oss gudar som kan gå framför oss. Ty vad som har hänt denne Mose som har fört oss ut ur Egypten, det vet vi inte. Under den här tiden gjorde de en kalv och bar fram offer åt avguden och höll fest i glädje över sina händers verk. Men Gud vände sig bort och lät dem dyrka den himmelska hären, som det står i profetboken: Varken slaktoffer eller andra offer frambar ni åt mig under de fyrtio åren i öknen, ni som är Israels folk. Ni bar med er Moloks tält och guden Romfas stjärna, de bilder som ni gjort för att tillbe. Därför skall jag fördriva er till landet bortom Babylon.

LÖRDAG

I öknen hade våra fäder förbundstecknets tält, inrättat så som den som talade med Mose hade bestämt, nämligen efter den förebild Mose fick se. Och fäderna tog det i arv och förde det hit under Josua, när de tog landet i besittning efter de folk som Gud drev undan för våra fäder. Här stod det till Davids tid, och David fann nåd inför Gud och bad att han skulle finna en boning åt Jakobs Gud. Men Salomo byggde ett hus åt honom. Den Högste bor dock inte i något som är byggt av människohand. Som profeten säger:

Himlen är min tron,
jorden min fotapall.

Vad för ett hus kan ni bygga åt mig, säger Herren,
var skulle min viloplats vara?

Har inte mina händer gjort allt detta?

Styvnackade är ni, oomskurna till hjärta och öron. Alltid gör ni motstånd mot den heliga anden, ni som era fäder. Finns det någon profet som era fäder inte har förföljt? De dödade dem som förutsade att den Rättfärdige skulle komma, och nu har ni förrått och mördat honom, ni som fick lagen utfärdad åt er av änglar men inte har hållit den.”

När de hörde detta blev de så ursinniga på Stefanos att de skar tänder. Men fylld av helig ande riktade han blicken mot himlen och såg Guds härlighet och Jesus som stod på Guds högra sida, och han sade: ”Jag ser himlen öppen och Människosonen stå på Guds högra sida.” Då ropade de högt och höll för öronen, och alla störtade sig över honom på en gång och släpade ut honom ur staden för att stena honom. Vittnena lade sina mantlar framför fötterna på en ung man som hette Saul. Så stenade de Stefanos, som åkallade Herren och sade: ”Herre Jesus, ta emot min ande.” Han föll på knä och ropade högt: ”Herre, ställ dem inte till svars för denna synd.” Med de orden dog han. också Saul tyckte det var riktigt att han dödades.

Tänk efter:

- Hur kan du vara med och kämpa mot fattigdom, konflikter och orättvisor?
- Orkar du alltid stå för din tro?
- Hur har din tro påverkats när du har hamnat i en svår situation?

